

Egy Ottlik-dedikáció története

FEUILLETON - LXII. évfolyam, 51-52. szám, 2018. december 19.

Az *Ezüskorra* visszaemlékezését Vas e szavakkal zárta: „Ez az egyetlen irodalmi sajtócsapásom nem gyakran jelentkezett szerencsére, és aztán sohasem tartott sokáig.” A 80-as évek második felében írta ezt. Talán éppen 1987 januárjában, Szigligeten. Kizárt, hogy az Örley Kör ne okozott volna újabb „irodalmi sajtócsapást”. Egyébként nem szidta volna olyan hevesen.

„Hiszen a Kukorelly nem is költő!”, emelte fel a hangját, ami az indokolatlan szenvedélytől egészen elvékonyodott, majd az Örley Kör többi költőjére is kiöntötte a mérgét. Egymás szavába vágva folyt a vita, lesajnáló szavak is elhangzottak. Mire egy hang mindenkit elnémított: „Ha ezt nem vonod vissza, följelentelek a magyar polgári bíróságon!” Ottlik volt ez. Mintha lett volna „magyar polgári bíróság”! Ottlik mindenestre védeni kezdte Kukorellyt. Pontosabban, mert nem hiszem, hogy sokat olvasott volna tőle, az Örley Kört. Majd pedig, hogy kijelentésének nyomatékot adjon, tenyerével hatalmasat csapott az asztalra. Erre azután mindenki elcsendesedett. Vas indignált arckifejezéssel ült. Talán újabb hullámcsapása volt ez annak, amit két évtizeddel korábban már felpanaszolt *A félbeszakadt nyomozásban*: a hozzá képest progresszív költők szemében ő és társai „a Hivatal védelmének kellemetlen látszatába - és annál kellemetlenebb, mivel csak látszatába - kerültünk.” A hivatalosság látszata alighanem régóta bánthatta - és, ha nem is fogalmazódott meg, a zsigereiben érezhette, hogy ez mégsem volt teljesen látszat, és hogy talán ezért sem hívták meg az Örley Körbe.